

«Η κυβέρνηση θέλει ένα Δημόσιο που να εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των τραπεζών και των μεγάλων μονοπωλίων, σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων» τονίζει στο Πριν ο Πάυλος Αντωνόπουλος, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ, εκλεγμένος από τις Παρεμβάσεις. Η αξιολόγηση που προωθεί η κυβέρνηση θέλει να επιβάλει ένα τέτοιο Δημόσιο, γι' αυτό και δεν πρέπει να περάσει.

συνέντευξη στη **Ντίνα Χαριτάτου**

“Η αξιολόγηση δημιουργεί δεξαμενή προς απόλυση, αφού υποχρεωτικά το 15% πρέπει να βγαίνει ακατάλληλο!”

- Το ΔΝΤ και η Ευρωπαϊκή Ένωση σε όλες τις εκθέσεις τους για την κατάσταση στην Ελλάδα προτείνουν ως δρόμο επίλυσης των προβλημάτων την αξιολόγηση. Τι σημαίνει αυτό ακριβώς για τον δημόσιο τομέα και πώς υλοποιείται;

- Η ΕΕ, το ΔΝΤ και η κυβέρνηση έχουν χαράξει την πολιτική τους για το ξεπέρασμα της κρίσης σε βάρος των εργαζομένων και του λαού. Στο σχεδιασμό τους βασικό ρόλο παίζει το Δημόσιο. Μέσα από τη δημοσιονομική πολιτική θέλουν να μειώσουν τους μισθούς των υπαλλήλων ώστε να προσεγγίσουν τους μισθούς της Βουλγαρίας, της Κίνας κ.λπ. Αυτό είναι αναγκαίο για να καθιερώσουν και στον ιδιωτικό τομέα αντίστοιχους μισθούς, για να αυξήσουν την κερδοφορία του κεφαλαίου. Παράλληλα θέλουν να ακυρώσουν όλες τις κοινωνικές κατακτήσεις των εργαζομένων που βάραιναν την εργοδοσία, όπως είναι η υγεία, η παιδεία, η ασφάλιση και οι συντάξεις, γενικά η κοινωνική μέριμνα. Πολλοί από αυτούς τους τομείς είναι πηγές κέρδους για το κεφάλαιο και θα πρέπει ο εργαζόμενος να πληρώνει από τον πενιχρό στα όρια της πείνας μισθό του. Το ίδιο φυσικά κι ο συνταξιούχος.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων ο δημόσιος τομέας πρέπει να συρρικνωθεί. Κερδοφόρα κομμάτια του να παραχωρηθούν στον ιδιωτικό τομέα. Όπως κλείσανε 50 ειδικότητες των ΕΠΑΛ στα σχολεία και δόθηκαν στα ιδιωτικά ΙΕΚ. Όπως δίνουν κομμάτια της τοπικής αυτοδιοίκησης στους ιδιώτες. Πρέπει λοιπόν να απολυθούν εργαζόμενοι που «περισεύουν». Το εργαλείο είναι η αξιολόγηση. Με το νόμο που ψήφισε πρόσφατα η κυβέρνηση μέσα σε ένα χρόνο θα διώξει το 15% των δημοσίων υπαλλήλων, παρακάμπτοντας το Σύνταγμα, απολύτως «νόμιμα». Του χρόνου το ίδιο. Με τον νέο νόμο υποχρεωτικά το 15% των υπαλλήλων πρέπει να κριθεί ακατάλληλο (προβλέπει πειθαρχικές κυρώσεις για τους προϊστάμενους που δεν θα το τηρήσουν). Ένα 25% θα κριθεί άριστο και το υπόλοιπο 60% θα κινείται στον ενδιάμεσο χώρο προετοιμάζοντας τους μονομάχους της επόμενης χρονιάς.

- Τι σημαίνει αυτό για έναν εργαζόμενο του δημόσιου τομέα;

- Αυτός ο νόμος για την αξιολόγηση είναι ένα πολυεργαλείο για την κυβέρνηση. Πρώτα απ' όλα θα γεμίσει τη δεξαμενή με τους προς απόλυση υπαλλήλους. Θα δημιουργήσει κανιβαλικές συνθήκες στους χώρους εργασίας, καθώς ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας της αξιολόγησης θα υποσκάψει κάθε έννοια συνεργασίας, συναδελφικότητας και αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων. Θα διευκολύνει στο κλείσιμο τομέων και κλάδων που η κυβέρνηση θέλει να παραχωρήσει στους ιδιώτες, χαρακτηρίζοντάς τους ανεπαρκείς και άχρηστους. Θα εντείνει τη ρουφιανιά και τις πελατειακές σχέσεις, καταρρακώνοντας την αξιοπρέπεια του υπαλλήλου. Τέλος σημαίνει κατάργηση της μόνιμης και σταθερής εργασίας, καθώς η κυβέρνηση παράλληλα προωθεί προσλήψεις συμβασιούχων με προγράμματα ΕΣΠΑ πεντάμηνης διάρκειας, με μισθούς

των 490 ευρώ το μήνα, χωρίς ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα, δημιουργώντας συνθήκες εργασίας γαλέρας.

- Και γιατί αυτό βλάπτει την υπόλοιπη κοινωνία; Δεν θα βοηθήσει η αξιολόγηση, ώστε το Δημόσιο να είναι πιο αποδοτικό, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ;

- Μεγάλη συζήτηση χωράει για το τι σημαίνει πιο αποδοτικό. Η κυβέρνηση θέλει ένα Δημόσιο που να εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των τραπεζών και των μεγάλων μονοπωλίων, σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων. Σε αυτό λοιπόν θα είναι σαφώς πιο αποδοτικό! Φυσικά ένα τέτοιο Δημόσιο θα βλάψει όλους τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Θα είναι απείρως πιο δύσκολο να σπουδάσει κάποιος τα παιδιά του, καθώς θα πρέπει να διαθέτει ακόμη περισσότερα χρήματα από όσα τώρα απαιτεί το εκπαιδευτικό και εξεταστικό σύστημα. Περισσότερα χρήματα για να έχει πρόσβαση στους γιατρούς, τα νοσοκομεία και τα φάρμακα, στην αγορά ενέργειας, νερού και γενικά δημόσιων υπηρεσιών.

- Αφού συστήματα αξιολόγησης έχουν εφαρμοστεί παντού στην Ευρώπη και παγκόσμια και στον ιδιωτικό τομέα, μήπως απλά ζητάτε ευνοϊκή μεταχείριση στο Δημόσιο;

- Αντίστοιχο σύστημα αξιολόγησης που εφαρμόστηκε στον ιδιωτικό τομέα σε μεγάλες πολυεθνικές οδήγησε σε αποτυχημένα αποτελέσματα (όπως στη Μάικροσοφτ) που τις ανάγκασε να το εγκαταλείψουν. Στις δε αγγλοσαξονικές χώρες αντίστοιχα συστήματα στην εκπαίδευση οδήγησαν στην πλήρη αποδιοργάνωση των σχολείων και τη διευκόλυνση ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, με τεράστιο κόστος στον οικογενειακό προϋπολογισμό και την αλλαγή προσανατολισμού του περιεχομένου της εκπαίδευσης.

- Πώς σκέφτονται οι εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα να αντιδράσουν;

- Ήδη οι αντιδράσεις των εργαζομένων βρίσκονται σε εξέλιξη. Στην εκπαίδευση δίνουν μάχη εδώ και αρκετούς μήνες, για να ακυρώσουν την αυτοαξιολόγηση, αναγκάζοντας το υπουργείο Παιδείας να προχωρήσει ουσιαστικά σε επιστράτευση των εκπαιδευτικών, για να τους αναγκάσει να πειθαρχήσουν, καθώς η αντίδρασή τους ήταν καθολική. Στον υπόλοιπο δημόσιο τομέα όλο το τελευταίο διάστημα γίνονται συνελύσεις σε όλους τους εργασιακούς χώρους όπου οι εργαζόμενοι μαζικά αποφασίζουν να τηρήσουν στάση ανυπακοής και να μη συμμορφωθούν στα σχέδια της κυβέρνησης. Σε όλα τα υπουργεία οι εργαζόμενοι αποφασίζουν να εμποδίσουν την κυβέρνηση να υλοποιήσει την πολιτική της και προσπαθούν να δημιουργήσουν μαζί με το λαό ένα πλατύ μέτωπο υπεράσπισης των δικαιωμάτων και των κοινωνικών κατακτήσεων.

- Πιστεύετε ότι μπορεί να παίξει κάποιο ρόλο η ΑΔΕΔΥ και γενικά ο επίσημος συνδικαλισμός στην οργάνωση και το συντονισμό των αγώνων, με βάση τη μέχρι τώρα στάση τους;

- Από ό,τι έχει δείξει η ΑΔΕΔΥ μέχρι σήμερα και ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, παρότι οι κυβερνητικές δυνάμεις έχουν χάσει σημαντικά την επιρροή στα όργανά της, δεν μπορεί να παίξει τον ουσιαστικό συντονιστικό της ρόλο. Κι αυτό διότι τα κόμματα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς που εκφράζονται στην Εκτελεστική Επιτροπή και στο Γενικό Συμβούλιο δεν έχουν στο σχεδιασμό τους τη σύγκρουση με τις πολιτικές της ΕΕ, του ΔΝΤ και της κυβέρνησης αλλά αρκούνται σε έναν αγώνα συντήρησης των δυνάμεών τους επενδύοντας στις τυχόν κοινοβουλευτικές λύσεις και κρατώντας το εργατικό και λαϊκό κίνημα σε ρόλο παρατηρητή.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ

Συντονισμός ανατροπής ενάντια σε απολύσεις, διαθεσιμότητα, αξιολόγηση

- Με βάση την εμπειρία των αγώνων της τελευταίας διετίας που παρά τις οξυμμένες μορφές

δεν οδήγησαν σε νίκες, ποια θα είναι τα κρίσιμα σημεία στο ξετύλιγμα του αγώνα κατά της αξιολόγησης;

- Η εμπειρία των δυο τελευταίων χρόνων έδειξε ότι οι εργαζόμενοι με εντεινόμενο ρυθμό αντιλαμβάνονται ότι για να αντιμετωπίσουν αυτές τις πολιτικές που τους οδηγούν στην ανεργία και στην εξαθλίωση δεν αρκούν πλέον οι παρεμβάσεις διαμαρτυρίας και καταγγελίας. Η απεργία των Χαλυβουργών, η απεργία των καθηγητών, ο αγώνας των απολυμένων της ΕΡΤ, η απεργία των διοικητικών υπαλλήλων των πανεπιστημίων, ο αγώνας των διαθέσιμων καθηγητών και των σχολικών φυλάκων αλλά πάνω απ' όλα ο ηρωικός αγώνας των απολυμένων καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών δείχνουν το δρόμο για όλους τους εργαζόμενους. Η μέχρι τώρα αποτυχία των αγώνων δείχνει την αναγκαιότητα αναβάθμισης του κινήματος. Καταδεικνύεται από τη μια η αναγκαιότητα του ανυποχώρητου αγώνα κι από την άλλη η αναγκαιότητα για συντονισμό και διεύρυνση του μετώπου των εργαζομένων. Η έλλειψη του συντονιστικού κέντρου λόγω της κατάστασης της ΑΔΕΔΥ αλλά και της στάσης των ομοσπονδιών, οι οποίες αποφεύγουν το συντονισμό και υποχωρούν όταν η κυβέρνηση σκληραίνει τη στάση της (παρότι εκφράζουν τη διαμαρτυρία για να μην αποκοπούν από τους εργαζόμενους), πρέπει να καλυφθεί με τη δημιουργία κέντρου αγώνα που θα συντονίζει τις συνελεύσεις των εργαζομένων κι όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία που κινούνται σε αγωνιστική κατεύθυνση. Έτσι θα βάλουν οι εργαζόμενοι τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις και θα στρέψουν το τιμόνι της πολιτικής σε φιλολαϊκή και εργατική κατεύθυνση. Έτσι θα έχουμε εργατικές και λαϊκές νίκες στην κατεύθυνση της ανατροπής των πολιτικών κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και των κυβερνήσεων τους από αντικαπιταλιστική σκοπιά.

Τα μέτωπα των απολύσεων - διαθεσιμότητων με τις καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, τις ομαδικές απολύσεις της Χαλυβουργίας, την αξιολόγηση - λαιμητόμο και το κίνημα ανυπακοής, την απεργία σε ΑΕΙ, τομείς Υγείας, Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου και Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, η συγκέντρωση στην ΕΡΤ με αφορμή το κλείσιμο ενός χρόνου από το «μαύρο στην ενημέρωση», εκφράζουν τις διαθέσεις σημαντικού τμήματος του λαού ότι «δεν πάει άλλο». Είναι το κομμάτι το οποίο δεν συναίνεσε στη «σταθεροποίηση» που ζήτησε η κυβέρνηση μέσω των εκλογών ούτε στον δήθεν ανασχηματισμό της. Αυτό το κομμάτι δικαιούται να ζητήσει «να φύγουν τώρα οι νόμοι τους, η κυβέρνηση, το μαύρο μέτωπο επιχειρηματιών - κράτους - πολιτικού συστήματος, η ΕΕ και η τρόικα» μέσα από μια μεγάλη αγωνιστική κλιμάκωση και ενοποίησή του στο στόχο και τη μορφή. Οι ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ, οι συνδικαλιστές ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ κι όλων των νεοβαπτισμένων κομματιών τους σ' αυτή την αναμέτρηση έχουν διαλέξει από καιρό να πάνε με την εξουσία. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς οφείλουν όχι μόνο να δηλώσουν παρούσες αλλά και να πρωτοστατήσουν.

Δημοσιεύθηκε στο [ΠΡΙΝ](#), 15.6.2014